

Ἡ “στρατολόγηση” τῶν πολιτῶν στόν “πόλεμο” κατά τοῦ “ἀόρατου ἐχθροῦ”

Ἐῖναι γνωστό ὅτι, ὅπως στόν πόλεμο κατά τῆς τρομοκρατίας, ἔτσι καί στόν πόλεμο κατά τῆς πανδημίας, ὅλοι σχεδόν οἱ ἐκπρόσωποι τῆς κρατικῆς ἐξουσίας ἀλλά καί τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης (δηλ. τό ἄθροισμα τῶν διαχειριστῶν τῆς ὑγειονομικῆς κρίσης) χρησιμοποίησαν ἀπό τήν πρώτη στιγμή τήν ἴδια “**μιλιταριστική ὁρολογία**”:

Τό 2001, ὅταν ὅλος ὁ κόσμος πληροφορήθηκε ἀπό τά ΜΜΕ τήν πρόσκρουση τῶν κατειλημμένων ἀπό τρομοκράτες ἀεροσκαφῶν (ὡστόσο, αὐτό πού εἶδαμε δέν ἦταν ἡ πρόσκρουση, ἀλλά ἡ βελούδινη διείσδυσή τους στό ἐσωτερικό τῶν οὐρανοξυστῶν), “ἀόρατος ἐχθρός” ἐναντίον τοῦ ὁποίου κηρύχθηκε ὁ πόλεμος ἦταν ἡ **Αλ Κάϊντα**.

Δεκαεννέα χρόνια ἀργότερα, ὅταν (καί πάλι ἀπό τά ΜΜΕ) ὁ κόσμος πληροφορήθηκε τήν ὑπαρξη κρουσμάτων (ἀπό τήν πρόσκρουση τῆς 11ης Σεπτεμβρίου περάσαμε στά κρούσματα τῆς 11ης Μαρτίου, ἡμέρα πού ὁ Π.Ο.Υ. κήρυξε τήν πανδημία!), “ἀόρατος ἐχθρός” βαφτίστηκε μιά ἄψυχη ὄντοτητα, δηλ. ὁ **κορωνοϊός**, ὁ ὁποῖος ὅμως εἶχε τήν ἴδια ιδιότητα μέ τούς τρομοκράτες: ἦταν πανταχοῦ παρών, ἄρα ἕνας διαρκῆς κίνδυνος γιά ὅλους ἀνεξαιρέτως τούς κατοίκους τοῦ πλανήτη.

Καί ἂν ὁ “πόλεμος κατά τῆς τρομοκρατίας” δέν μπορεῖ νά νοεῖται καί νά ἐκλαμβάνεται παρά μόνο μεταφορικά, τότε τό ἴδιο θά ἔπρεπε νά ἰσχύει κατά μείζονα λόγο καί γιά τόν “πόλεμο” πού ἐμφανίζονται νά διεξάγουν σήμερα –σάν νά ἀνήκουν σέ ἕνα “κοινό πολεμικό μέτωπο”– οἱ ἡγέτες τῶν πληττόμενων ἀπό τόν κορωνοϊό χωρῶν. Πάντως, ἐφ’ ὅσον ὁ μεταφορικά χρησιμοποιούμενος ὅρος τοῦ “πολέμου ἐνάντια στόν τρόμο”

(“war on terror”) ἀποσκοποῦσε στήν δικαίωση μιᾶς πολιτικῆς πλανητικῆς αὐτοκρατορίας (βλ. Hobsbawm, “Παγκοσμιοποίηση, Δημοκρατία καί Τρομοκρατία”, μτφ. Ν. Κούρκουλου, ἐκδ. Θεμέλιο, Ἀθήνα 2008, σελ. 54), δέν μπορεῖ νά ἀποκλεισθεῖ τό ἐνδεχόμενο νά συμβαίνει τό ἴδιο καί στήν σημερινή ἐποχή, ὅπου παρατηρεῖται τό ἐξῆς ἀλλόκοτο φαινόμενο: Ἐνῶ μέχρι πρότινος διεξάγονταν μεταφορικῶς πόλεμοι ἐναντία στόν τρόπο, σήμερα δίδεται ἡ ἐντύπωση ὅτι διεξάγεται μὲν μεταφορικῶς ἕνας “πόλεμος ἐναντία στόν κορωνοϊό”, πλὴν ὅμως, στό πλαίσιο αὐτοῦ τοῦ πολέμου, μαζί μέ τόν ἰό ἐξαπλώνεται καί γιγαντώνεται ὑπέρμετρα ὁ τρόμος (μιὰ ματιά σέ πολῖτες πού κάνουν jogging στόν καθαρό ἀέρα τοῦ βουνοῦ ἢ σέ ὁδηγούς πού ὁδηγοῦν μέ κλειστά παράθυρα φορῶντας μάσκα εἶναι ἀρκετή γιά νά συνειδητοποιηθεῖ ἡ ἐπικρατοῦσα ἔνταση καί ἔκταση τοῦ τρόμου).

Ἐπίσης, ἐνῶ, ἀπό τό 2001 καί μετά, ὑπόλογος γιά τήν πρόκληση τοῦ τρόμου ἦταν ἕνας τρομοκράτης, ἐναντίον τοῦ ὁποῖου διεξαγόταν ὁ “πόλεμος”, σήμερα ὑπόλογος δέν μπορεῖ νά εἶναι ἐξ ὀρισμοῦ ὁ πολεμούμενος, ἀφοῦ πρόκειται γιά “ἄυλο ἐπιτιθέμενο”. ὡς ἐκ τούτου, ὑπόλογοι γιά τήν συντήρηση καί τήν διασπορά τοῦ τρόμου εἶναι πρωτίστως τά ΜΜΕ, τά ὁποῖα ἐπιτελοῦν ἕναν ἰδιότυπο συμμετοχικό ρόλο σέ αὐτόν τόν μεταφορικῶς νοούμενο πόλεμο (γιά τόν καταλυτικό ρόλο πού διαδραματίζουν τά ΜΜΕ στούς “νέους πολέμους” βλ. Heribert Munckler, Οἱ νέοι πόλεμοι. Νέοι ἐχθροί καί νέες μορφές πολέμου, μτφ.: Α. Δασκαρόλης, Ἀθήνα 2005, σελ. 119).

Ἡ σημαντική διαφορά, ὅμως, τοῦ νέου “ἀόρατου ἐχθροῦ” κατά τῆς ἀνθρωπότητας ἀπό τόν παλαιό εἶναι ἡ ἐξῆς: Ἐνῶ μιὰ τρομοκρατική ὀργάνωση εἶναι ἕνα κλειστό σύστημα, πού μπορεῖ νά ἀποκτᾷ νέα μέλη ὑπό αὐστηρές προϋποθέσεις καί ἐφ’ ὅσον τά στελέχη τῆς ὀργάνωσης καταφέρουν νά μολύνουν ἰδεολογικά τά ὑπόλοιπα μέλη, ὁ κορωνοϊός μολύνει ἀδιακρίτως τούς πάντες, κρούοντας ἀπλῶς τήν θύρα τοῦ ἀνοσοποιητικοῦ συστήματος τοῦ ἀνθρώπου.

Μέ αὐτόν τόν τρόπο, κάθε πολίτης καθίσταται ἐν δυνάμει κροῦσμα καί ἔτσι ἀσυναίσθητα ἀποκτᾷ δαιμονικῶ τῷ τρόπῳ τήν ἰδιότητα τοῦ “ἀόρατου ἐχθροῦ” – πόσο εὐστοχη ἡ παρατήρηση ὅτι στήν ἐποχή τοῦ κορωνοϊοῦ ὅλοι οἱ πολῖτες στιγματίσθηκαν ὡς “πρό-ἄρρωστοι” (βλ. Cayley, Ἐρωτήματα γιά τήν τρέχουσα πανδημία ὑπό τῆ θεώρηση τοῦ Ἰβάν Ἰλλιτς, μτφ.: Τ. Θεοφιλογιαννάκος / Γ. Πινακούλας, ἐκδ. Ἀλήστου Μνήμης, Ἀθήνα 2021, σελ. 50). Αὕτη ἡ διαφορά εἶναι πολύ σημαντική γιά τόν ἀκόλουθο λόγο:

Στόν πόλεμο κατά τῆς τρομοκρατίας ἡ ἀντιτρομοκρατική νομοθεσία, γιά νά παταχθεῖ αὕτη ἡ μάστιγα τῆς Δύσης, συμπεριελάμβανε στα-

διακά ὅλο καί πιό αὐστηρές διατάξεις πού νόθευαν τήν κλασική-παράδοσιακή δογματική τοῦ Οὐσιαστικοῦ καί Δικονομικοῦ Ποινικοῦ Δικαίου (βλ. ἀναλυτικά Βαθιώτη, Τραγικά διλήμματα στήν ἐποχή τοῦ “πολέμου κατά τῆς τρομοκρατίας”. Από τή σελίδα τοῦ Καρνεάδη στό “Ποινικό Δίκαιο τοῦ Ἐχθροῦ”, Ἀθήνα 2010, σελ. 345 ἐπ.). Ἐτσι, διαμορφώθηκε μιὰ πολιτική τῆς “μηδενικῆς ἀνοχῆς” καί προωθήθηκε ἀντιστοίχως τό μοντέλο ἐνός προληπτικοῦ Ποινικοῦ Δικαίου μέ κύριο χαρακτηριστικό τήν προμετατόπιση τοῦ ἀξιοποίνου, ὥστε νά ἀδρανοποιεῖται ἐγκαίρως κάθε ὑποπτος τρομοκράτης.

Σέ ὅσο πιό πρῶτιμο στάδιο ἐνεργοποιεῖται ἡ λαβίδα τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, τόσο πιό ἀποτελεσματική θεωρεῖται ἡ ἀντιμετώπιση τοῦ τρομοκράτη-“ἀόρατου ἐχθροῦ”, ἀφοῦ ἀπομονώνεται καί ἐξουδετερώνεται τό “διανοητικά μολυσμένο” μέλος τῆς κοινότητος πού εἰκάζεται ὅτι λοξοδρόμησε προσεταιριζόμενο τήν τρομοκρατική ἰδεολογία. Ὁ τοῦ θαύματος, στόν πόλεμο κατά τῆς πανδημίας, γιά νά παταχθεῖ ἡ μάλιστα τοῦ κορωνοϊοῦ, ἡ ἀντι-ἰϊκή νομοθεσία διαμορφώθηκε κατ’ εἰκόνα καί καθ’ ὁμοίωσιν τῆς ἀντιτρομοκρατικῆς. Αὐτήν τήν φορά, τό κράτος ἔπρεπε νά δείξει μηδενική ἀνοχή σέ κάθε πολίτη πού ἄθελά του μετατρέπεται σέ ἐν δυνάμει κρούσμα-“ἀόρατο ἐχθρό” καί ἄρα νά ἀπομονωθεῖ καί ἐξουδετερωθεῖ ὅσο πιό ἐγκαίρως γινόταν τό κατά κυριολεξίαν μολυσμένο μέλος τῆς κοινωνίας. Ἡ θεώρηση τῆς μηδενικῆς ἀνοχῆς ἀντικατοπτρίζεται καί στήν δήλωση τοῦ Ὑπουργοῦ Ὑγείας (10.5.2021) ὅτι «ἡ μάχη μέ τήν πανδημία θά τελειώσει ὅταν δηλωθεῖ παγκοσμίως τό μηδέν», ἀλλά καί σέ ἐκείνη τοῦ Γ. Παυλάκη, ἐρευνητή στό Ἐθνικό Ἰνστιτούτο καρκίνου τῶν ΗΠΑ, ὅτι «ὁ μόνος καλός ἴος εἶναι ὁ νεκρός ἴος. Ἡ μόνη λύση εἶναι 0 κρούσματα» (24.5.2021). Γί’ αὐτό προφανῶς στήν ἔννοια τοῦ κρούσματος ἐντάχθηκε τό ὑποπτο, τό πιθανό καί τό ἀσυμπτωματικό κρούσμα, χωρίς νά ἐνδιαφέρει ἡ διαπίστωση τῆς λοίμωξης τοῦ μολυσμένου.

Ἡ μηδενική ἀνοχή ἔναντι τοῦ κορωνοϊοῦ ὡς γνήσιου “ἀόρατου ἐχθροῦ” καί, κατ’ ἐπέκτασιν, ἔναντι κάθε μή-γνήσιου “ἀόρατου ἐχθροῦ”, δηλ. κάθε πολίτη πού εἰκάζεται ὅτι ἔχει μολυνθεῖ, ἢ, πού ἀνά πᾶσα στιγμή μπορεῖ νά μολυνθεῖ, ἐξηγεῖ τήν μετατροπή τῆς κοινωνίας μας σέ μιὰ “συμπαγῆ πλειοψηφία”, πού συμπεριφέρεται ἐμμονικά καί παραληρηματικά ἀπέναντι στόν “ἀόρατο ἐχθρό”, τόσο στόν γνήσιο ὅσο καί στόν μή-γνήσιο:

Οἱ ἀνήκοντες σέ αὐτήν τήν πλειοψηφία πλένουν τά χέρια τους ἢ χρησιμοποιοῦν ἀντισηπτικό ἀνά τακτά χρονικά διαστήματα, φοροῦν μάσκα (μονή ἢ διπλή) ἀκόμη καί ὅταν περπατοῦν ἢ ὀδηγοῦν μόνοι τους στήν μέση τοῦ πουθενά, ἀλλάζουν πεζοδρόμιο ὅταν τούς πλησιάζει κάποιος πού δέν φορᾷ καθόλου ἢ δέν φορᾷ σωστά τήν μάσκα του, καταδι-

δουν τοὺς γείτονες ὅταν ἔχουν (ὀπτικές ἢ ἠχητικές) ἐνδείξεις ὅτι συνωστίζονται μέ πλῆθος καλεσμένων στό σπίτι τους, ζητοῦν τήν ἀκούσια νοσηλεία ὅποιοι τολμᾶ νά τοποθετεῖται ἐναντίον τοῦ ἐμβολιασμοῦ καί ἐν τέλει δαιμονοποιοῦν ὡς ἐχθρό (τῆς υἰείας) τοῦ λαοῦ ὅποιον τολμᾶ νά ἀναζητεῖ τήν ἀλήθεια, ἐπανεξετάζοντας ὅλα τά κρίσιμα δεδομένα τῆς υἰειονομικῆς κρίσης μέ γνώμονα ἀφ’ ἐνός τήν κοινή λογική καί ἀφ’ ἑτέρου τίς τεκμηριωμένες ἀντίθετες ἀπόψεις διακεκριμένων ἐπιστημῶν.

Αντίστοιχη ἐμμονική καί παραληρηματική στάση τηροῦν καί ἐκπρόσωποι τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας πού π.χ. ζητοῦν ἀπό τόν συνήγορο νά ἀγορεύει φορῶντας εὐλαβικά τήν μάσκα του ἢ, ἀκόμη χειρότερα, φυλακίζουν “ἀρνητές τῆς μάσκας”, διότι ἐξεδήλωσαν “ἐπανειλημμένη ἀντιδραστικότητα” (“ἀρνησιμασκία”).

Ἔτσι, ὁ σημερινός μασκομάχος πού ἀρνεῖται πεισματικά νά αὐτο-υποβληθεῖ στό ψυχροσωματικό βασανιστήριο τῆς πολύωρης μασκοφορίας, τήν ὁποία ὁ ἀπάνθρωπος νομοθέτης –ἀψηφῶντας τόν μέχρι πρότινος αὐτονόητο (ἰουστινιάνειο) κανόνα “περί τῶν ἀδυνάτων οὐδεμία ἐστί ἐνοχή”, λατινιστί: *impossibilia nulla obligatio est*– ἐπιτάσσει ἀνεξαρτήτως καιρικῶν συνθηκῶν (ἀκόμη καί ὅταν βρέχει καταρρακτωδῶς, ἀκόμη καί ὅταν ἐπικρατεῖ καύσωνας), ἐλάχιστα διαφέρει στήν συνείδηση τῆς “συμπαγοῦς πλειοψηφίας” ἀπό τόν τρομοκρατη-ἐχθρό πού μιλᾶ τήν δική του γλώσσα, ἀρνούμενος πεισματικά νά ἀκολουθήσει τίς νόρμες τοῦ

συντεταγμένου κράτους.

Σέ αὐτό, λοιπόν, τό φόντο, πού εἶναι χρωματισμένο μέ τήν “μπογιά” τοῦ πολέμου, τῶν γνήσιων καί μή-γνήσιων “ἀόρατων ἐχθρῶν” ἀλλά καί τῶν “ἐχθρῶν τοῦ λαοῦ” πρέπει νά τοποθετηθεῖ καί ἡ περίφημη ἐκστρατεία μαζικοῦ ἐμβολιασμοῦ: Ἀφ’ ἧς στιγμῆς διεξάγεται ἕνας “ὀλοκληρωτικός/ἱερός πόλεμος” κατά τοῦ “ἀόρατου ἐχθροῦ” καί, ἀντι-

στοίχως, ὑπέρ τῆς ὑγείας τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ἀπαραίτητος γιὰ νά τιθασσευθεῖ ἢ μάστιγα τῆς πανδημίας, οἱ διαχειριστές τῆς ὑγειονομικῆς κρίσης ὑπονοοῦν ὅτι, γιὰ νά ἐπιτευχθεῖ ἢ πολυπόθητη “ἀνοσία τῆς ἀγέλης”, θά πρέπει ἅπαντες νά στρατολογηθοῦν-ἐμβολιασθοῦν καλούμενοι νά δώσουν τό παρὸν στήν πρώτη γραμμὴ τοῦ “πολεμικοῦ μετώπου”, προκειμένου νά ἐξοντώσουν ἀπὸ κοινοῦ τὸν ἐξωτερικὸ ἐχθρὸ πού ἀπειλεῖ τὴν ἀκεραιότητα τῆς χώρας τους.

Ὑπὸ αὐτὸ τό πρῖσμα, οὐδεὶς ἀναζητεῖ εὐθύνη γιὰ τοὺς θανάτους ἢ τίς ἀναπηρίες τῶν στρατιωτῶν, πού συμβαίνουν κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἀγῶνα ὑπέρ τῆς πατρίδος, διότι οἱ στρατιῶτες κάνουν ἀπλῶς τό χρέος τους καὶ τιμῶνται ὡς ἥρωες. Ἔτσι, ἴσως πιστεύεται ὅτι δέν πρέπει νά ἀναζητεῖται εὐθύνη γιὰ τοὺς ἐμβολιασμένους πολῖτες πού πεθαίνουν ἢ παθαίνουν σοβαρὴ βλάβη ἀπὸ τίς παρενέργειες τοῦ ἐμβολίου, ἀφοῦ θά πρόκειται γιὰ ἀναμενόμενη καὶ “καλοδεχούμενη” συνέπεια τῆς στρατευσης τῶν ἐμβολιζόμενων πολιτῶν στό κοινὸ μέτωπο κατὰ τοῦ “ἀόρατου ἐχθροῦ”. Καὶ οἱ ἀτυχήσαντες ἐμβολιασμένοι, λοιπόν, θά τιμηθοῦν ὡς ἥρωες, ὅποτε γιὰ τὸν θάνατο ἢ τὴν σωματικὴ βλάβη τους θά εἶναι οἱ ἴδιοι ὑπεύθυνοι!

Μάλιστα, συζητήθηκε τό ἐνδεχόμενο, ἀπὸ τό φθινόπωρο νά σταλοῦν στόν “πόλεμο” καὶ τὰ παιδιά τῶν πολιτῶν. Ἔτσι ἀνακαλεῖται στήν μνήμη μας ἓνα χωρίο ἀπὸ τό Ε' Βιβλίον τῆς Πολιτείας τοῦ Πλάτωνα, ὅπου γιὰ τὴν συμμετοχὴ τῶν παιδιῶν στόν πόλεμο, ἔστω «γιὰ νά βλέπουν [...] τὴ δουλειὰ πού θά ἔχουν καὶ αὐτὰ νά κάνουν μιὰ μέρα ὅταν μεγαλώσουν», ἐκφράζεται ὁ ἐξῆς φόβος: «Ὑπάρχει ὅμως, Σωκράτη, ὄχι μικρὸς κίνδυνος, ἐάν κάτι τοὺς πάει στραβά, πρᾶγμα πολὺ συνηθισμένο στόν πόλεμο, νά γίνουν αἰτία νά χαθοῦν ἐκτός ἀπὸ τοὺς ἴδιους καὶ τὰ παιδιά τους, καὶ ἢ πόλη νά μὴν μπορέσει πιά νά ξανάρθει στὰ συγκαλά της» (μτφ.: Ν.Μ. Σκουτερόπουλος, ἐκδ. Πόλις, Ἀθήνα 2007, 467b – «κίνδυνος δέ, ὃ Σώκρατες, οὐ μικρὸς σφαλεῖσιν, οἷα δὴ ἐν πολέμῳ φιλεῖ, πρὸς ἑαυτοῖς παῖδας ἀπολέσαντας ποιῆσαι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν ἀδύνατον ἀναλαβεῖν»).

Ἄν ὁ ἐμβολιασμός καταστῆ ὑποχρεωτικός, εἴτε ἄμεσα εἴτε ἔμμεσα, τότε, ὅποιοι πολῖτες ἀρνηθοῦν νά ἐμβολιασθοῦν εἶναι πιθανὸ νά θεωρηθεῖ ὅτι συμπεριφέρονται ὅπως οἱ πολῖτες πού ἀρνοῦνται νά στρατευθοῦν γιὰ συνειδησιακοὺς λόγους «ἐξερχόμενοι ἀπὸ τοὺς κανόνες πού διέπουν τὴν κοινωνία σέ περίοδο πολέμου» (Γκόρντον Τσάν, Ἔνας ἐπαναστάτης μάρτυρας. Ἡ ζωή καὶ ὁ θάνατος τοῦ Φράντς Γαιγκερσταϊτερ, μτφ.: Γ. Δ. Ροδίτης, ἐκδ. Μήνυμα, Ἀθήναι 1974, σελ. 155). Ἐξετάζοντας τὰ πρᾶγματα ἀπὸ τὴν σκοπιὰ τῆς “συμπαγοῦς πλειοψηφίας”, οἱ ἀρνούμενοι νά ἐμβολιασθοῦν κινδυνεύουν νά ὑποστοῦν ὅ,τι καὶ ὁ Στόκμανν στό

θεατρικό ἔργο τοῦ Ἑρρίκου Ἴψεν “Ἐνας ἐχθρός τοῦ λαοῦ” (μτφ.: Θ. Α. Παπαδημητρίου, ἐπιμ.: Ἡ. Ρ. Αποστολίδης, ἐκδ. Gutenberg, Ἀθήνα 2016): νά πετροβοληθοῦν, κυριολεκτικά ἢ μεταφορικά, νά τοὺς γίνεῖ ἔξωσι ἀπὸ τὸν σπιτονοικοκύρη τους, ἢ ἀκόμη χειρότερα –σύμφωνα μέ τὴν πρότασι τοῦ Ὁμότ. Καθηγητῆ Συνταγματικοῦ Δικαίου Νικολάου Αλιβιζάτου, τὴν ὁποία διετύπωσε στὴν δημοσιογράφο κ. Σαράφογλου (ἐκπομπή “Special Report” τοῦ Antenna, 20.10.2020)– νά ἐξορισθοῦν «σέ ἓνα ἐρημικὸ νησί καὶ νά ἀκοῦνε τὰ τραγούδια πού ἀγαποῦν», χωρὶς νά ἔχουν δικαίωμα νά μετέχουν κατὰ τὰ λοιπὰ στόν κοινωνικό βίον.

Ἡ κρίσιμη διαφορὰ, ὅμως, ἐνός πολίτη πού ἀρνεῖται τὴν στράτευσι γιὰ συνειδησιακοὺς λόγους καὶ τῆς “συμπαγοῦς μειοψηφίας” πού ἀρνεῖται τὸν ἐμβολιασμό κατὰ τοῦ κορωνοϊοῦ, εἶναι ὅτι οἱ τελευταῖοι δέν ἐπικαλοῦνται κάποιους “φιλοσοφικοὺς λόγους” (ὅπως δήλωσε ὁ Ν. Αλιβιζάτος) ἀλλὰ τὸν ἀπολύτως δικαιολογημένο φόβο τους γιὰ τὴν μὴ ἀσφάλεια τῶν ἐπίμαχων ἐμβολίων, τὰ ὁποία παρασκευάσθηκαν χωρὶς νά τηρηθεῖ ἡ συνήθης διαδικασί ἀλέγχου, δέν ἔχουν λάβει τελικὴ ἔγκρισι ἀλλὰ ἐξουσιοδότησι ἔκτακτης ἀνάγκης [Emergency Use Authorization], προκαλοῦν δέ σοβαρότατες παρενέργειες.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι τὰ ἐμβόλια εἶναι πειραματικά καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτόν θά ἦταν ἀνεπίτρεπτο στό πλαίσιο ἐνός μεταφορικῶς νοούμενου πολέμου κατὰ τοῦ “ἀόρατου ἐχθροῦ” νά ἀντιμετωπίσει προσεχῶς τὸ κράτος τοὺς πολῖτες του σάν στρατιῶτες πού θά τοὺς στείλει στό “πολεμικὸ μέτωπο” (δηλ. στὴν ἐμβολιαστικὴ ἐκστρατεία) ἐκόντες-ἄκοντες, ἐνεργοποιῶντας τὸ ὑποχρεωτικὸ πλαίσιο τοῦ ἐμβολιασμοῦ, πού προβλέπουν οἱ νόμοι 4675/2020 καὶ 4682/2020. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, θά ἦταν ἀνεπίτρεπτο νά θεσπισθεῖ κάποιο πιστοποιητικὸ ἢ διαβατήριον ἐμβολιασμοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο θά ἐξαρτᾶται ἡ ἄσκησι τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτη. Διαφορετικά, οἱ μὲν Ἕλληνες πολῖτες θά μεταλλαχθοῦν σέ “ἐξαναγκασμένα πειραματόζωα”, οἱ δὲ διοργανωτὲς τοῦ ἄμεσα ἢ ἔμμεσα ὑποχρεωτικοῦ ἐμβολιασμοῦ θά θυμίζουν τὸν Γιόζεφ Μένγκελε, ὁ ὁποῖος διενεργοῦσε γενετικούς πειραματισμούς ἐμπνεόμενος ἀπὸ ρατσιστικές, ψευδοεπιστημονικές θεωρίες εὐγονικῆς (πρβλ. Agamben, Ποῦ βρισκόμαστε; Ἡ ἐπιδημία ὡς πολιτικὴ, ἐκδ. Ἀλήστου Μνήμης, Ἀθήνα 2020, σελ. 106).

Κωνσταντῖνος Ι. Βαθιώτης

τέως Ἀναπλ. Καθηγητῆς Νομικῆς Σχολῆς Δ.Π.Θ.